

De verborgen erfenis

Nora Roberts bij Boekerij:

Series:

Het eiland van de drie zusters-trilogie

1 *Dansen op lucht* • 2 *Hemel en aarde* • 3 *Spelen met vuur*

Ierse trilogie

1 *Meer dan liefde* • 2 *Gesloten hart* • 3 *Vergeet haar niet*

Teken van Zeven-trilogie

1 *Verbonden door het lot* • 2 *Op zoek naar de bron* •

3 *De kracht van het hart*

Sterren-trilogie

1 *Een ster van vuur* • 2 *De baai der zuchten* • 3 *Het glazen eiland*

Cirkel-trilogie

1 *De cirkel van zes* • 2 *Dans van de goden* • 3 *De stille vallei*

Dromen (Templeton-trilogie)

1 *Verover je droom* • 2 *Koester je droom* • 3 *Vind je droom*

Drie dochters (Concannon-trilogie)

1 *Geboren in vuur* • 2 *Geboren in ijs* • 3 *Geboren in schande*

De bron-trilogie

1 *Het begin* • 2 *Vanuit het duister* • 3 *De komst van de kracht*

Bruiden-kwartet

1 *Dromen in beeld* • 2 *Armen vol rozen* • 3 *Proeven van liefde*

• 4 *Geluk als besluit*

De BoonsboroInn-trilogie

1 *Voor nu en altijd* • 2 *De eerste en laatste* • 3 *Alles voor elkaar*

Drakenhart-trilogie

1 *Ontwaken* • 2 *Ontluiken* • 3 *Ontvouwen*

Sleutel-trilogie

1 *Sleutel tot het licht* • 2 *Sleutel tot de wijsheid* • 3 *Sleutel tot de kracht*

Verloren bruiden-trilogie

1 *De verborgen erfenis*

Thrillers:

*De villa • Droomwereld • Het eind van de rivier • Nachtmuziek •
De schuilplaats • Thuishaven • Begraaf het verleden • Geboorterecht
• Het noorderlicht • De gloed van vuur • Een nieuw begin •
Het heetst van de dag • Eerbetoon • Vastberaden • De zoektocht •
Vuurdoop • De ooggetuige • Het strandhuis • De schilder •
Geliefde illusie • Terug naar huis • De obsessie • Publiek geheim • Bij
zonsondergang • Weet je nog? • Kijk niet terug • Onderstromen • Op de
vlucht • Erfenis • Nachtwerk • Identiteit*

Nora Roberts als J.D. Robb bij Boekrij:

Thrillers

*Vermoord naakt • Vermoorde reputaties • Vermoorde schoonheid
• Vermoord in extase • Plechtig vermoord • Vermoord uit wraak
• Vermoorde liefde • Vermoorde harten • Explosief vermoord •
Vermoorde getuige • Rechtvaardig vermoord • Verraad • Verleiding
• Hereniging • Waanzin • Vergeten verleden • Berucht • Perfectie •
Visioen • Overlever • Oorsprong • Herinnering • Verwachting •
Onschuld*

E-booknovelles

*Bij nacht vermoord • Vermoorde vaders • Vermoord fantoom •
Bloedig vermoord • Ritueel vermoord • Vermoord en vermist*

ISBN 978-90-492-0224-8
ISBN 978-94-023-2240-8 (e-book)
ISBN 978-90-528-6658-1
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Inheritance*
Vertaling: Textcase
Omslagontwerp: © DPS Design & Pepress Studio
Omslagbeeld: © Shutterstock en Trevillion
Zetwerk: Textcase

© 2023 Nora Roberts
© 2023 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Nora Roberts

De verborgen erfenis

Sonya erft een prachtig landhuis van haar oom,
maar ze merkt al snel dat ze daar niet alleen is

Vertaald door Textcase

DEEL 1

Verraad

Hij was haar man, maar hij behandelde haar slecht.

Anoniem

Proloog

1806

Ik ben een bruid. Ik ben een echtgenote.

Ik ben in verrukking door de wetenschap dat mijn leven vandaag is begonnen, want vandaag ben ik niet langer Astrid Grandville.

Ik ben mevrouw Collin Poole.

Toen we elkaar ontmoetten, nauwelijks een jaar geleden, hield ik van hem. Ik hield niet alleen van zijn knappe gezicht en zijn nobele postuur, want die heeft zijn tweelingbroer Connor ook. Ik hield van de glimlach in zijn diepgroene ogen, de diepe klank van zijn stem, de sterke intelligentie van zijn geest.

Ik hield van zijn rechtvaardigheid, zijn kennis van de wereld, zijn snelle lach, de toewijding aan zijn familie en het bedrijf, dat ze hadden opgebouwd.

Hij is een scheepsbouwer, mijn echtgenoot, net zoals zijn vader voor hem. Ik heb Arthur Poole maar kort gekend, maar heb om hem gerouwd toen een val van zijn paard hem wegnam van deze wereld.

Nu staan de beide broers aan het roer van het bedrijf, dat hun vader heeft opgericht.

Maar niet vandaag. Vandaag is een vrije dag voor iedereen in Poole's Bay en in het huis dat zijn vader heeft gebouwd, klinkt muziek en wordt gedanst, is voedsel en wijn en heerst liefde en vrolijkheid.

Op deze woeste klif boven de grote zee waarop Arthur zijn robuuste stenen landhuis heeft gebouwd, maken we vanaf vandaag ons thuis, mijn geliefde en ik.

We zullen ons huis vullen met kinderen, kinderen geboren uit liefde. Misschien creëren we vannacht dat eerste vonkje licht. Onze huwelijksnacht.

Arabelle, mijn liefste vriendin, een vriendin die een schoonzus zal

worden als zij en Connor in de herfst trouwen, vroeg me of ik zenuwachtig ben, omdat ik, net zoals zij straks, het huwelijksbed als maagd zal ingaan.

Nee. O nee, ik ben verlangend, begerig om te weten wat er is, voorbij de kussen die mijn bloed zo verhitten en mijn verlangens zo prikkelen.

Met mijn lichaam aanbid ik u. Ik zal mijn beloften houden, allemaal.

Ik kijk in de spiegel in wat vanaf nu onze slaapkamer zal zijn, man en vrouw, en zie een vrouw, zo verschillend van het meisje dat ze was.

Ik zie het haar dat Collin vlasblonde zijde noemt onder een kroon van rozen en met een kleine sluier achter zoals mijn moeder heeft gevraagd. Ik zie de witte jurk waarover ik me zo'n zorgen maakte. Hij golft net zo mooi als ik hoopte vanaf het zijden lint dat ik hoog om mijn middel draag.

Ik weet dat ik geen schoonheid ben, wat Collin ook zegt. Maar ik ben aantrekkelijk, vooral vandaag, als het meisje een vrouw wordt en de bruid een echtgenote.

Ik zie de glinstering van de ring die hij me gaf, toen hij me om mijn hand vroeg. Toen hij zei: 'Ik houd van je met heel mijn hart. Mijn geliefde Astrid. Ik zal nooit iemand anders liefhebben, maar mijn leven lang van je houden en dat zelfs nadat de dood me meeneemt.'

Nu zit deze glinstering, deze belofte, deze eed aan mijn rechterhand, en de gouden band, de oneindige cirkel, zit aan mijn linker.

De vrouw die ik zal worden, zal hem haar hele leven lang liefhebben en dat zelfs nadat de dood haar heeft meegenomen.

Nu moet ik teruggaan na dit korte moment van bezinning. Terug naar de muziek, het dansen, het feest dat Collin wilde om deze dag te vieren.

Ik zal met mijn echtgenoot dansen. Ik zal zijn familie omarmen als de mijne, want dat zijn ze nu. Als de doedelzakken spelen, zal ik deze eerste dag vieren van het lange en gelukkige leven dat we samen zullen creëren.

Dat geloofde ik althans.

Ik draai me om en wil haar begroeten als ze de kamer binnenkomt. Ze komt me bekend voor, maar voordat ik iets kan zeggen, stormt ze op me af. In een flits zie ik het mes, voordat ze het in me steekt.

O, de pijn! Ik zal die nooit vergeten. De ontzetting als het lemmet door mijn vlees snijdt, één keer, twee keer. En opnieuw, opnieuw.

Ik wankel achteruit, niet in staat te schreeuwen, niet in staat te spreken als ze het mes voor mijn voeten gooit.

‘Je zult hem nooit krijgen,’ zegt ze. ‘Sterf als een bruid, en weet dat hij bij mij zal komen. Hij zal bij mij komen, of ik zweer bij jouw bloed op mijn tong, dat bruid na bruid zich bij jou zal voegen in de dood.’

Tot mijn afgrijzen likt ze mijn bloed van haar vinger. Terwijl ik val, pakt ze mijn trouwring af.

En die daad is op de een of andere manier erger dan de pijn.

‘Een huwelijk is geen huwelijk totdat het is geconsumeerd. Alleen maar een bruid, voor altijd verloren. Vervloekt ben je, Astrid Grandville.’

Ze laat me daar liggen, stervend op de vloer naast het huwelijksbed, dat ik nooit met mijn geliefde zal delen. Maar mijn ring, mijn trouwring. Hoe kan ik deze wereld verlaten zonder?

De bloedvlek breidt zich uit over het wit van mijn bruidsjurk, terwijl die dringende noodzaak me overeind duwt. In doodsangst wankel ik naar de deur. Mijn handen, glibberig van mijn eigen bloed, zijn nauwelijks in staat die te openen.

Maar ik moet Collin vinden. Ik moet mijn ring hebben. Met deze ring beloof ik je. Mijn zicht verduistert, elke ademhaling is een kwelling.

Iemand gilt, maar het geluid komt uit een andere wereld. Een wereld die ik aan het verlaten ben.

Ik zie hem, alleen maar hem terwijl al het andere vervaagt, de muziek, de mooie jurken en pakken, de gezichten vertroebelen, het geschreeuw valt stil.

Hij haast zich naar me toe, roept mijn naam. Hij vangt me op in zijn sterke armen terwijl mijn benen bezwijken.

Ik wil iets tegen hem zeggen. Mijn liefste, mijn leven. Maar de cirkel, de belofte van een lang, gelukkig leven is gestolen.

Ik voel zijn tranen op mijn gezicht en zie de angst en het verdriet in die diepgroene ogen.

‘Astrid, mijn liefste. Astrid. Laat me niet alleen. Verlaat me niet.’

Als alles vervaagt, spreek ik mijn laatste woorden, geef hem mijn belofte met mijn laatste ademhaling.

‘Dat zal ik nooit doen.’

En dat heb ik nooit gedaan.

1

Nu

Een bruiloft organiseren staat gelijk aan waanzin. Sonya besloot dat als je dat eenmaal als een onbetwistbaar feit had geaccepteerd, dat je er dan gewoon mee door kon gaan.

Als het aan haar lag, dan zou ze het hele krankzinnige circus laten schieten. Ze zou een fantastische jurk kopen die ze daarna opnieuw zou kunnen dragen en zou familie en naaste vrienden uitnodigen voor een bruiloft in de tuin. Een korte lieve ceremonie en dan alles opengooien voor het beste feest ooit.

Niet chic, niet plechtig, niet beladen en geen gedoe. En wel het plezier.

Maar Brandon wilde wel chic, plechtig en gedoe.

Dus had ze een fantastische jurk, die het equivalent van twee maanden hypotheek had gekost, en ze zou die maar een paar uur dragen voordat hij zou worden gereinigd en opgeborgen.

Ze hadden het chique Back Bay hotel afgehuurd voor een gastenlijst die nu al meer dan driehonderd telde en straks waarschijnlijk bijna vierhonderd voordat de uitnodigingen werden verstuurd.

Ze had de uitnodigingen ontworpen, omdat ze ten slotte haar brood verdiende als grafisch ontwerper. Maar goed, Brandon ook, dus had hij input gegeven. Misschien waren de uitnodigingen formeler geworden dan ze zich had voorgesteld, maar ze waren schitterend.

Ze hadden al maanden geleden de *save-the-date*-kaarten verstuurd en hadden bijna een dag met een fotograaf doorgebracht voor verlovingfoto's.

Ze had een vriend willen vragen om een paar spontane foto's te maken, speelse, vrolijke foto's. En moest toegeven dat ze Brandon zijn absolute veto kwalijk nam. Maar goed, de foto's waren prachtig.

Geraffineerd. Een glanzende, geraffineerde advertentie voor het perfecte, gelukkige paar opklimmend op de maatschappelijke ladder.

Ze waren dagenlang bezig geweest met het menu, verguld en plechtig natuurlijk. Toen de taart. Ze hield van taart. Ze zou tot het einde toe geloven dat er iets innerlijk mis was met iemand die niet van taart hield.

Maar jesus, wie wist dat een bruidstaart samenstellen, smaken, vulling, glazuur, ontwerp, lagen, top, een studie in frustratie zou worden?

Ze wist het nu.

En dan ging het nog niet eens over de bruidegomstaart. Of de petit-fours met hun initialen in goud erop.

Voeg daarbij bloemen, de muziek, stoelverdeling, kleuren, thema's en ondanks de efficiënte en ongelooflijk geduldige weddingplanner was het resultaat een nachtmerrie.

Ze kon niet wachten tot het over en voorbij was.

En dat maakte haar waarschijnlijk tot een uitzondering.

Werden bruiden niet geacht het gedoe en de rompslomp te willen? Wilde een bruid niet dat haar trouwdag bijzonder was, uniek, een sprookje?

Ze wilde wel dat het bijzonder zou zijn, uniek, en ze wilde erg graag het nog-lang-en-gelukkig.

Maar.

En dat maar werd de laatste paar weken groter. Maar het voelde niet als haar dag, haar bijzondere, unieke, heerlijk opwindende dag. Totaal niet. Op de een of andere manier was het uit haar handen geglipt. Als ze zich eraan herinnerde dat het ook Brandons trouwdag was en dat hij ook mee moest kunnen beslissen, viel het haar op dat hij alles besliste.

Niks weerspiegelde haar visie of haar wensen. Het was overduidelijk allemaal zijn idee.

En als hun visie en wensen zo dramatisch verschilden, betekende dat dan niet dat ze gewoon niet bij elkaar pasten?

Als ze daarbij stilstond, maakte ze zich zorgen. Zoals ze zich zorgen maakte toen ze drie zaterdagen op huizenjacht waren gegaan en hij aandrong op een strakke, moderne Vinex-woning en zij op een krakke-mikkig karakteristiek oud huis.

Maar.

Als ze er niet bij stilstond, als ze zich de laatste achttien maanden als stel herinnerde, dan kon ze niks vinden om zich zorgen over te maken.

Een trouwdag was gewoon maar een dag, en waarom zou Brandon niet al het gedoe krijgen wat hij wilde? Een huis? Dat wat je erin stopte was echt belangrijk. Ze zouden een compromis vinden en er een thuis van maken.

Bruiloftszenuwen, zei ze tegen zichzelf. De Grote Realiteit drong tot haar door. En ze had het bewijs daadwerkelijk in de vorm van de drukproef van de huwelijksuitnodiging in haar tas.

Terwijl ze haar zenuwen accepteerde, zei ze de afspraak met de bloemist af, ze kon het niet aan, en reed naar huis.

Ze zou een paar rustige uren hebben. Brandon was met iets bruidegomachtigs bezig, dus ze zou het huis voor zichzelf hebben totdat hij thuis zou komen.

Ze besloot dat ze, als hij thuis was, een fles wijn zouden opentrekken, de drukproef zouden bekijken, die accorderen, dan de steeds maar groeiende gastenlijst definitief zouden maken. De uitnodigingen bestellen en dan zouden ze klaar zouden zijn, aangezien hij een kalligraaf had ingehuurd om de adressen te schrijven.

Iets wat zij had kunnen doen, maar hé, ze klaagde er niet over dat ze niet een paar honderd uitnodigingen hoefde te adresseren.

Ze worstelde zich door het zaterdagverkeer in Boston heen met open ramen en de muziek aan. Over acht weken, dacht ze, zouden de herfstkleuren exploderen, haar favoriete seizoen. En dit alles zou dan achter haar liggen.

Ze was achtentwintig, al bijna negenentwintig en aan het einde van alweer een decennium. Ze was er klaar voor om zich te settelen, om een gezin te stichten. En binnen acht weken zou ze trouwen met de man van wie ze hield.

Brandon Wise, slim, getalenteerd en romantisch. Een man die rustig en kalm de tijd genomen had toen zij terughoudend was geweest om iets met een collega te beginnen.

Hij had haar voor zich gewonnen en ze had zich met plezier laten winnen.

Ze maakten zelden ruzie. Hij was ongelooflijk lief voor haar moeder, en dat was belangrijk. Hij ging graag met haar vrienden om en zij graag met die van hem.

Natuurlijk, ze kon veel manieren bedenken waarop ze van elkaar verschilden. Hij zou als hij kon iedere avond naar een feestje, een eten-tje, de opening van een galerie, of noem een willekeurig ander sociaal evenement gaan. En zij had het nodig om dat soort dingen te spreiden, om vast te houden aan rustige tijd thuis.

Hij had meer schoenen dan zij, terwijl zij van schoenen hield.

Als hij over een huis kopen sprak, dan sprak hij over tuinlieden, en zij stelde zich voor hoe het zou zijn om het gras te maaien en een tuin te beplanten.

Maar wie zou met een kloon willen trouwen en samenleven?

Verschillen zorgden voor afwisseling.

Tegen de tijd dat ze haar auto parkeerde, had ze er spijt van dat ze de bloemist had afgezegd. Ze had het moeten regelen. Bloemen moesten je net als taart gelukkig maken.

Ze zou het goedmaken door iets voor het avondeten in de pan te gooien.

Een tactiek om de suggestie om buiten de deur te gaan eten voor te zijn? Vroeg ze zich af terwijl ze naar haar kant van de twee-onder-een-kap liep. Misschien, maar hij zou bij zijn thuiskomst een maaltijd aantreffen die bijna klaar was, een fles wijn, en dat was een goede deal.

Ze zouden eten, drinken en die verdraaide gastenlijst definitief maken.

Een groot vinkje in de gedaan-kolom zou een gewicht van haar schouders halen.

Met dat gewicht weg konden ze de zaterdagavond naakt in bed doorbrengen.

Ze hoorde muziek toen ze de deur opende en de hal binnen stapte. En zag een paar meter verderop, waar de gang overging in de woonkamer, een vrouwenschoen.

Een rode stiletto.

Ze zette haar tas op het tafeltje in de hal, legde haar sleutels in de schaal die ze daar had staan. En bukte zich langzaam om de schoen op te pakken.

Zijn maatje lag op zijn kant bij de hoek van de slaapkamer, samen met een witte strapless jurk met een wijde rok.

Muziek klonk uit de slaapkamer, een zacht, sexy nummer onderbroken door de ademloze kreetjes en het gekreun van een vrouw.

Brandon had graag muziek aan tijdens seks, dacht ze dof. Hij stond erop.

En ze had dat vertederend gevonden. Ooit.

Aangezien ze niet de moeite hadden genomen om de slaapkamerdeur dicht te doen, stapte ze over de neergegooide jurk, schopte het overhemd en de mannenbroek opzij.

Wie wist, dacht ze, dat liefde plotseling kon uitdoven als een kaars in een fors briesje? Zonder een spoor achter te laten. Niets.

Ze keek toe hoe de kont van haar verloofde op en neer ging terwijl hij de vrouw onder hem penetreerde. De vrouw, die haar benen om zijn middel had geklemd terwijl ze zijn naam riep.

Ze keek naar beneden naar de schoen die ze nog steeds in haar hand had, keek naar die naakte, overspelige kont.

Toen gooide ze hem. Toen hij hem raakte, dacht ze: O, mooi, dat zal een flinke afdruk achterlaten.

Hij schoot overeind en draaide zich om. De vrouw gilde even en probeerde het verfrommelde laken omhoog te trekken.

‘Sonya.’

‘Hou je bek,’ snauwde ze tegen hem. ‘Allemachtig, Tracie, je bent mijn nicht. Je bent onderdeel van het bruidsgezelschap.’

Snikkend trok Tracie harder aan de lakens.

‘Sonya, luister...’

‘Ik zei, hou je bek, ik zit hier midden in een vreselijk cliché. Kleed je aan en eruit. Jullie allebei.’

‘Het spijt me.’ Nog steeds snikkend, greep Tracie naar de beha en de onderbroek op de vloer. ‘Het spijt...’

‘Zeg niets tegen me. Zeg nooit meer iets tegen me. Als je moeder mijn tante niet was, en iemand waar ik erg veel van hou, dan schopte ik je hier en nu tegen je slettenkont. Hou je mond en ga mijn huis uit.’

Tracie greep de jurk terwijl ze wegrende en trok die over haar hoofd zonder ondergoed eronder aan. Ze nam geen tijd om haar schoenen aan te trekken.

Ze sloot de deur niet achter zich.

‘Sonya. Ik heb geen excuus. Ik heb een uitglijer gemaakt, ik...’

‘Ik begrijp het. Je gleeed uit en je kleren vlogen zomaar uit zichzelf door de kamer terwijl je naakt op mijn nichtje viel. Eruit, Brandon. Je kunt naakt naar buiten gaan of je kunt eerst wat kleren aantrekken. Maar maak dat je wegkomt, mijn huis uit.’

‘Ons,’ begon hij.

‘Mijn naam staat op de hypotheekakte.’

‘Liefste...’

‘Waag je het echt nog mij zo te noemen? Probeer het nog een keer en ik zweer dat je hier bloedend vertrekt. Ik zei eruit.’

Hij trok zijn kakikleurige broek aan. ‘We moeten praten. Je moet gewoon kalmeren, zodat ik... waar ga je heen?’

‘Mijn telefoon pakken.’ Ze liep naar haar tas, trok hem eruit. ‘Om de politie te bellen zodat ze jou uit mijn huis kunnen verwijderen.’

‘Nou Sonya.’ Zijn stem had die je-bent-schattig-toon. ‘Je gaat de politie niet bellen.’

Ze stond daar, telefoon in haar hand, en bekeek hem. Sportschoolfit, donkerblond haar door elkaar gewoeld door de handen van een andere vrouw. Het gladde knappe gezicht, de verblindend blauwe ogen.

‘Als je echt gelooft dat ik dat niet zal doen, dan ken je me echt niet.’ Ze pakte zijn sleutels uit de schaal, haalde de huissleutel eraf, gooide de rest door de deur naar buiten. ‘Eruit.’

‘Ik heb schoenen nodig.’

Ze opende de gangkast, trok er een paar van zijn slippers uit, gooide die naar hem toe. ‘Behelp je daar maar mee en ga of ik ga gillen en één één twee bellen.’

Hij bukte zich, pakte de slippers op en trok ze aan. ‘We praten wel als je gekalmeerd bent.’

‘Als dat over jou gaat, over dit? Ga er maar vanuit dat dat nooit gaat gebeuren.’

Ze sloeg de deur achter hem dicht en schoof de grendel ervoor.

En wachtte op de tranen, de wanhoop, het verdriet. Niets van dat alles, besloot ze, kon door de woede heendringen.

Ze keek weer naar de telefoon in haar hand.

Terwijl ze diep in- en uitademde liep ze naar de bank en ging zitten. Ze begon een appje te tikken en realiseerde zich dat haar handen zo trilden dat haar dat niet ging lukken.

In plaats daarvan belde ze.

‘Hi!’

‘Cleo, kun je komen? Ik heb je hier nu echt nodig.’

‘Bruiloftscrisis?’

‘Dat zou je zo kunnen noemen. Alsjeblieft.’

Geamuseerdheid maakte plaats voor bezorgdheid. ‘Gaat het met je?’

‘Niet echt, nee. Kun je komen?’

‘Natuurlijk. Ik kom eraan. Wat het ook is, Sonya, we lossen het op. Geef me tien minuten.’

Ik heb het al opgelost, dacht Sonya, en legde de telefoon neer.

Met haar tweede glas wijn liep Cleo de huiskamer rond. Lange benen in een korte broek cirkelden over de vloer. Ze droeg haar massa krullende honingkleurige haar samengebonden in een staart in een week-endje-thuis-stijl.

Haar wilde kattenogen flitsten.

Hoe verhitter ze werd, hoe meer de sporen van haar jeugd in Louisiana zich lieten horen. En hoe rustiger Sonya zich voelde. Dit, besloot Sonya, was liefde.

‘De klootzak. De leugenachtige, overspelige, klootzakkerige smeerlap. En Tracie? Ik heb er geen woorden voor die glibberig genoeg zijn. Je eigen nicht! En die... die miserabele slet met haar grote tieten hielp mij om jouw vrijgezellenfeest te organiseren.’

‘Ze griende.’

‘Niet genoeg. Bij lange na niet genoeg. O, o, ze krijgt het van me te horen. Geloof maar dat ze mijn woede zal voelen. De schijnheilige hoerenteef.’

‘Ik hou van je, Cleo.’

‘O, liefje.’ Cleo viel weer neer op de bank, zette haar glas weg en trok Sonya in een stevige omhelzing. ‘Ik vind het echt erg. Ik vind het echt zo erg voor je.’

‘Ik weet het.’

‘Wat wil je doen?’ Cleo leunde een stukje achteruit en keek Sonya aan met haar geelbruine ogen omrand door lange wimpers. ‘Vertel me wat je wilt, en het gebeurt. Moord? Onthoofding? Castratie?’

Voor de eerste keer sinds ze binnen was gekomen, glimlachte Sonya. ‘Zou je het samoeraizwaard van je overgrootvader Haruto gebruiken?’

‘Met plezier.’

‘Laten we dat achter de hand houden.’

‘Waarom schreeuw je het niet uit? Waarom schop je niet tegen iets? Ik wil ergens tegenaan schoppen. Ik wil Brandon in zijn ballen trappen. Eerst wil ik een paar legerkistjes kopen zodat ik die aan kan doen als ik hem in zijn ballen trap. En dan wil ik een boksbeugel kopen zodat ik die om kan doen als ik Tracie in haar gezicht sla. Maar dat ben ik maar,’ voegde ze eraan toe, en pakte haar wijn weer op. ‘Wat wil jij doen?’

‘Ik doe het al. Ik zit hier wijn te drinken en toe te kijken hoe mijn beste vriendin kwaad en woest wordt voor mij.’ Sonya pakte Cleo’s vrije hand. ‘Zij griende, ik niet.’

‘Als je dat nodig hebt, heb ik hier een schouder voor je.’

‘Nee, dat hoeft niet. Ik weet niet zeker wat dat over me zegt. Het was alsof ik een scène in een film binnenliep. De onnozele bruid in spé ontdekt haar bruidegom met een van de bruidsmeisjes naakt in bed.’

‘Je bent niet onnozel.’

‘Nou, dat was ik hierover wel, dus... Beyonce’s “Video Phone” stond op.’

‘Dat meen je niet.’

‘Echt.’

Cleo probeerde niet te lachen. ‘Sorry.’

‘Niet nodig. Als ik eraan denk... Als ik de afspraak niet had afgezegd, als ik hen niet betrap had...’

Nu kwam Sonya overeind om rond te lopen in de kamer, en haar benen in de zaterdagse-boodschappen-doen-cropped-jeans beroerden de vloer. Ze gebaarde met haar glas wijn in haar ene hand en haalde de andere door haar haar.

En trok het elastiekje dat haar goudbruine haar bij elkaar hield in een lange steile staart eruit.

‘Dat raakt me, Cleo. Raakt me echt keihard. Ik zou ermee door zijn gegaan. Ik zou met de overspelige klootzak zijn getrouwd. En ik zou op zijn manier met hem zijn getrouwd, en dat maakt me kapot. De balzaal in het hotel die hij wilde, de grote gladde productie die hij wilde, de stomme bruidstaart met vijf lagen met de fondant en gouden suikerdesign die hij wilde. Hoe heb ik me daarin in hemelsnaam zo kunnen verliezen?’

‘Het ziet er naar uit dat je nu weer bent teruggevonden. Ik mocht hem. Ik vond hem echt aardig en daar heb ik spijt van. Misschien dacht ik dat de bruiloft over de top was, voor jouw doen, maar wat maakt het uit, het is dé dag, nietwaar? Dus waarom niet? Maar, voordat ik bij de maar kom, laat ik je vertellen dat het goed is om te zien dat je je woede weer hebt teruggevonden.’

‘O, nooit kwijt geweest. Ik vond het alleen fijn om die van jou een tijdje de overhand te laten nemen.’

‘Oké. Maar. Je hebt die afspraak wel afgezegd, je hebt hen wel betrap. En je gaat niet met die klootzak trouwen. De schikgodinnen hebben je daarvoor behoed.’

‘Als het lot me ergens voor had willen behoeden, dan had ik hem al lang geleden de deur uitgezet.’

‘Je hebt meer wijn nodig.’

‘O, ik ga meer drinken. Veel meer.’

Sonya drukte haar vingers tegen haar ogen, niet tegen de tranen maar uit pure frustratie.

‘Cleo, ik moet alles afzeggen. Het hotel, de fotograaf, de cameraman,

de taart, de bloemen. Allemachtig, het stomme strijkkwartet dat ik nooit heb gewild, de band. Ik ga aanbetalingen verliezen. Verdomme, ik heb net de drukproef van de uitnodigingen opgehaald. Als ik denk aan de uren en uren waarin ik aan het ontwerp heb gewerkt.'

'Houd die. We vervloeken hem, begraven hem met een van zijn boxershorts bij volle maan. En dan krijgt hij elke keer dat hij een andere vrouw probeert te versieren, een chronische aanval van jeuk in zijn kruis.'

'Dat is je Creoolse grootmoeder die dat zegt.'

'Bien sûr. Ik zal je helpen met alles afzeggen en misschien krijgen we met geslijm wat van de aanbetalingen terug. En je stuurt die smeerlap de helft van de rekening. Ik vond het al niks dat je er zoveel geld aan uitgaf.'

Nadat Cleo diep had gezucht, sloeg ze meer wijn achterover.

'En als ik daaraan denk en ik bekijk het echt kritisch? Dan realiseer ik me dat ik hem helemaal niet zo aardig vond als ik mezelf voorhoud.'

'Hij betaalde voor het repetitiediner, de huwelijksreis. Maakt niet uit. Les geleerd. Ik kan echt hulp gebruiken bij de afzeggingen. Och hemel, het cadeauregister. We hebben het cadeauregister net definitief gemaakt. En we hadden morgen afspraken om naar twee huizen te kijken.'

'Wat we gaan doen is meer wijn drinken. We bestellen pizza. Je leent me iets om in te slapen en we nemen alles door wat er moet gebeuren.'

'Je blijft?'

'Elke keer als mijn beste vriendin, mijn kamergenoot op de universiteit, mijn "partner in crime" en de zuster van mijn hart haar verloofde in bed vindt met haar nichtje, blijf ik slapen.'

Voor de eerste keer voelde Sonya tranen in haar ogen prikken. Maar niet van verdriet of pijn, maar van louter dankbaarheid.

'Bedankt. Alleen al de gedachte dit allemaal te moeten regelen, zorgt ervoor dat ik in een hol wil wegkruipen. Nee,' corrigeerde ze. 'Het zorgt ervoor dat ik Brandon in een hol wil begraven. Ik...'. Ze stakte toen er aan de deur werd geklopt. 'Je denkt toch niet...'

Cleo's tijgerogen flitsten. 'Laat mij maar opendoen. Ik zou willen dat ik die legerkistjes had, maar een knietje werkt ook.'

Maar toen ze de deur openrukte, klaar voor de strijd, haastte Sonya's moeder zich naar binnen. Ze kneep eerst in Cleo's hand en liep toen meteen naar haar dochter.

'Lieverd, schatje, ik vind het zo erg.' Ze sloeg haar armen stevig om Sonya heen en wiegde haar heen en weer. 'Niet huilen. Niet huilen. Hij is het niet waard.' Ze draaide haar hoofd om en gaf Sonya een kus op haar wang. 'Ik weet dat je van hem houdt, maar...'

'Dat doe ik niet meer. Ik ben ermee gestopt. Ik weet niet of dat zo zou moeten werken, maar ik ben ermee gestopt.'

'Ik weet het ook niet.' Winter deed een stap achteruit, nam het gezicht van haar dochter in haar handen en bestudeerde het. 'Maar als dat waar is, ben ik blij. Iemand die mijn dochter pijn doet, verdient geen liefde. Ik ben zo blij dat je hier bent, Cleo.' Ze reikte achteruit naar Cleo's hand.

'Hoe komt het dat je het weet?' vroeg Sonya.

'Tracie, die nog van me zal horen, is rechtstreeks naar haar moeder gegaan. Snotterend. Mag ik meedoen met de wijn?'

'Ik haal een glas voor je,' zei Cleo.

'Summer belde me, nadat ze Tracies tranen had gedroogd, en haar preek had gegeven. Sonya, je weet dat Summer van je houdt, dus ik hoop dat je het haar niet kwalijk neemt. Ze is tegelijkertijd woedend, beschaamd en verslagen.'

'Ik neem haar niks kwalijk. Natuurlijk niet. Tracie is volwassen. Een volwassen slet.'

'Zij... Tracie... beweert dat het gewoon gebeurde. Bedankt, liefje,' zei ze toen Cleo haar een glas wijn overhandigde. 'Wat een flauwekul. In bed belanden met de verloofde van je nicht gebeurt niet zomaar. En in het huis van je nicht? In het bed van je nicht?'

‘Rode stiletto’s, een laag uitgesneden witte jurk en sexy ondergoed. Zomaar gebeurd, dat zal wel. Ze mag hem hebben.’

‘Ik kan je beloven dat hij niet welkom is in het huis van mijn zus. Nu ga ik die lakens van je bed afhalen.’

‘Dat heb ik al gedaan. Dat heb ik gedaan nadat ik Cleo had gebeld. Ik wilde ze verbranden, maar het zijn heel goede lakens. Ik stuur ze naar de wasserette, want ik ga ze zelf niet wassen. En dan geef ik ze weg.’

Winter sloeg haar armen opnieuw om haar heen en wiegde haar heen en weer. ‘Dat is mijn meisje. Gaat het echt wel met je?’

‘Ik ben heel erg kwaad. Ik ben zo woedend en kwaad op mezelf dat ik niet doorhad hoe hij was.’

‘Ik had het ook niet door. Ik denk dat ik mensen behoorlijk goed kan inschatten en ik had het niet door. Je weet wat ze zeggen over achteraf terugkijken. Ik kan terugkijken en zeggen, o, natuurlijk, dat en dat en toen. Ik had het moeten weten. Wat levert dat nu op? Ik ga zitten.’ Dus dat deed ze. ‘Ik maakte me zulke zorgen dat ik je met een gebroken hart zou aantreffen, daarom nam ik niet de tijd om kwaad te worden. Nu ik weet dat je dat niet hebt? Naar de hel met hem.’

‘Naar de hel met hem,’ herhaalde Cleo, en liep naar haar toe om haar glas tegen dat van Winter te klinken.

‘Oké,’ Sonya deed hetzelfde. ‘Naar de hel met hem.’

‘Je moet de sloten vervangen.’

‘Ik heb zijn sleutel afgepakt, mam.’

‘Laat ze toch vervangen. Waar denk je dat hij heengaat?’

‘Weet ik niet.’ Sonya toostte opnieuw. ‘Kan me niet schelen.’

‘Nee, echt. Ik heb nog een fles wijn in de auto. En dozen die de aardige jongeman van de slijterij me heeft gegeven. We kunnen ze gebruiken om zijn spullen in te pakken... schoon schip maken. En ik breng ze naar hem toe.’

‘Dat hoeft je niet te doen.’

‘O, mijn enigst kind, ik sta erop.’ Ijskoude woede stond in haar moeders veranderlijke hazelnootbruine ogen te lezen. ‘Hij is vast naar Jerry’s huis gegaan, nietwaar? Zijn getuige en beste vriend. Ik kan daar op weg naar huis langsgaan en ze daar dumpen.’